

Waardevolle Verhale

Die Waarde van
Nuuskierigheid

Die verhaal van Christopher Columbus

deur Spencer Johnson, M.D.

Lank, Lank Gelede

Lank gelede - so lank gelede dat die meeste mense nog gedink
het die wêreld plat was - daar het 'n seuntjie met die naam
Christopher Columbus gewoon.

Klein Christopher het graag by die venster van sy pa se weefwinkel gestaan en uitkyk na die hawestad Genua, Italië.

Wat dink jy het Christopher gesien toe hy uitkyk? En waaraan dink jy het hy gedink?

Wel, hy het die skepe in die hawe gesien. En hy het gedink hoe hulle na ver plekke weg gevaar het. Natuurlik het die skepe toe nie so ver gevaar soos nou nie. In daardie dae het die matrose nie daarvan gehou om land uit die sig te verloor nie.

Eendag het Christopher en sy boeties af na die kade gegaan om die skepe van nader te bekyk. "Jy weet," het een van Christopher se broers gesê, "as jy te ver van die kus af vaar, sal jy in die See van Duisternis beland, waar geen sterre ooit skyn nie."

"En monsters skuil daar buite in die donker." Het die ander boetie gesê. "Daar is 'n see van seewier wat skepe vang en vashou sodat hulle nooit weg kom nie!"

"Ek wonder of dit alles regtig waar is," het Christopher gesê.

Net toe kom twee matrose langs die dok aangestap.

"Verskoon my!" het Christopher na die mans geroep. "Kan julle vir ons sê of die stories oor die See van Duisternis waar is? En is daar werklik 'n see van seewier wat skepe vang en vir ewig vashou? Is daar monsters daar buite? As skepe te ver uitvaar, kan hulle van die rand van die wêreld af val?"

Een van die matrose het gelag. "Ons kan bietjie pret hê met hierdie jong mense!" het hy vir sy vriend gefluister.

Die matroos het 'n skrikwekkende gesig gemaak. "Dit is alles waar," het hy gesê. "Daar is eilande in die See van Duisternis wat soos 'n towerkrag verskyn en verdwyn. Jy kan klokke onder die see hoor lui, en spookagtige perde oor die branders sien jaag.

Die verskriklike seewier strek vir myle en wag om onversigtige
skepe vas te vang. Dit is angswekkend daar buite, seuns -
inderdaad baie angswekkend!"

Christopher het saamgestem dat dit skrikwekkend was. Net so
het hy besluit dat wanneer hy groot is, hy see toe sou gaan en
self uitvind wat waar is en wat nie.

"Ek sal 'n skeepskaptein wees," het hy gesê. En sodra hy oud genoeg was, het hy as 'n kajuitseun see toe gegaan. Dit was hoe 'n seevaarder in daardie dae begin het.

Hy het hard gewerk. Hy het die kajuite uit gegee en die beddens op gemaak en vir die kaptein sy etes gebring. Hy was baie bly om op 'n skip te wees en see toe te gaan.

Hy het eendag naby die reling gestaan en uitkyk na die water, toe 'n seemeeu afswaai en amper by sy elmboog beland.

"Hallo, Chris," het die voël gesê. "My naam is See, Seemeeu. Ek het jou dop gehou, en jy lyk asof jy baie belangrike denke het. Ek is nuuskierig. Waaraan dink jy?"

Christopher het sy oë geknip. “Ek het nie geweet seemmeue praat nie,” het hy gesê. Maar toe lag hy hardop. Natuurlik het seemmeue nie gepraat nie. Hierdie spesifieke seemmeu was net 'n vriend in sy verbeelding. Dit was Christopher self wat pret gehad het en gemaak het of hy met 'n voël kon gesels.

"Wel, meneer Meeu," het Christopher gesê, "ek was regtig ..."

"Jy kan my See noem," het die voël hom in die rede geval.

"Dit is wat hulle my genoem het, want ek hou daarvan om rond te vlieg en dinge te sien. Jy verstaan hoe dit is. Ek is nuuskierig!"

"Nuuskierig?" het Christopher gesê. "Ek weet nie wat daardie woord beteken nie, maar ..."

"Dit beteken ek het baie nuuskierigheid," het die voël gesê.

"Ek wonder oor dinge, en ek probeer daaroor uitvind."

"Wel," het Christopher gesê, "ek dink ek het self baie nuuskierigheid.
Ek het net gewonder oor wat aan die ander kant van die see is."

"Dis wonderlik!" het See gesê. "Wanneer gaan jy probeer uitvind?"

"Net so gou as wat ek kan," het Christopher geantwoord.

En sekerlik, soos hy ouer geword het, het Christopher al hoe meer nuuskierig geword oor wat aan die ander kant van die see was. Hy het aanhou vaar op skepe. Hy het ook aanhou om kaarte te bestudeer. Uiteindelik het hy self 'n kaartmaker geword. See Meeu, sy denkbeeldige vriend, was bly hieroor.

"Ek vind heeldyd meer oor die wêreld uit," het Christopher gesê, "en dit laat my baie goed voel!"

"Ek ook!" het See Meeu gelag.

Kort hierna het Christopher op die strand gestap. Tot sy verbasing het hy 'n ongewone stuk gekerfde hout en 'n paar stukke van 'n vreemde plant gevind. Hulle is deur die branders uit gespoel. Christopher tel die hout op. "Hoe vreemd." het hy gesê. "Ek het nog nooit so iets gesien nie."

"Ek het ook nie," het See Meeu gesê, "en ek vlieg na baie plekke en sien baie dinge."

Christopher sit die hout in sy sak, en hy tel die stukkies van die plant op. "Kom, See," het hy gesê. "Ons gaan probeer om uit te vind oor hierdie goed."

Maar selfs die wysste man in die land kon vir Christopher niks van die hout en die plant vertel nie.

“Ek is jammer,” het die wyse man gesê, “maar ek het geen idee wat dit is, of waar hulle vandaan kom nie.”

Nou was Christopher gevul met nuuskierigheid. “Hulle moes iewers vandaan kom,” het hy gesê. Hy het self weg gegaan om daaroor te dink.

Na 'n rukkie het hy gedink hy weet waar hulle vandaan kom.

Weet jy?

"Hulle het van die ander kant van die see af gekom!" het hy uit geroep. "Die boek oor Marco Polo se reise is 'n ware verhaal. Hy het regtig die land genaamd Indië gesien, en dit was gevul met vreemde dinge en vreemde plante en bome. Ek vermoed die wysste seevaarder is reg. Ek dink die wêreld is regtig rond, soos 'n appel!"

“Maar byna almal sê dit is plat,” het See Meeu verklaar.

"Wat as hulle verkeerd is?" het Christopher gevra. "Wat as die wêreld rond is? Hoekom kon die stuk hout en die plant nie van die ander kant van die see hier dryf nie? En as hulle hierheen gedryf het, hoekom kon ons nie soontoe gaan nie? Ons kon wes vaar, en tot by dieselfde plek kom wat Marco Polo gevind het toe hy ooswaarts gereis het!"

"Fantastiese idee!" het See Meeu geroep. Maar toe lyk die voël 'n bietjie bekommerd. "Maar wat van die See van Duisternis?" hy het gesê. Maak dit jou nie bang nie?"

"Natuurlik doen dit," het Christopher erken. "Maar ek is nuuskierig. En as ek die waarheid wil vind, moet ek 'n paar kanse waag!"

Wel, as jy moet, moet jy," het See Meeu gesê. "Maar as jy na die ander kant van die see gaan vaar, gaan jy geld nodig hê vir skepe en voorraad."

"Slegs konings en koninginne het soveel geld," het Christopher gesê, en hy gaan uit om die heersers van al die nabygeleë lande te sien.

Niemand was nuuskierig genoeg om hom te help nie. Maar toe ontmoet Columbus koningin Isabella en koning Ferdinand van Spanje. "Dit sal wonderlik wees om 'n seeroete na die Indiese Eilande te hê," het hulle gesê. "Ons kan jou dalk help. Maar ons sal 'n rukkie daaroor moet dink."

Christopher Columbus het gewag terwyl Isabella en Ferdinand daaroor gedink het. Hy het gewag en gewag en gewag. Hy het ses jaar lank gewag!

Natuurlik het hy aan gehou om te studeer en aan gehou om te werk sodat hy gereed sou wees wanneer die kans sou kom.

Maar elke nou en dan het hy moedeloos geraak. "Het hulle geen nuuskierigheid nie?" het hy homself gevra. "Wil hulle nie uitvind wat aan die ander kant van die see lê nie.?"

Christopher het amper moed op gegee toe die woord uiteindelik kom. Koningin Isabella was nou baie, baie nuuskierig oor die ander kant van die see. Sy het vir Columbus drie skepe gegee - die Nina, die Pinta en die Santa Maria. En sy het vir hom die voorrade gegee wat hy vir sy reis sou nodig hê.

Eers was Columbus verheug. Maar toe vind hy dat die maklikste deel was om die skepe te kry. Wat dink jy gaan moeiliker wees?

Om matrose te kry om saam met hom op die reis te gaan, sou moeiliker wees. Inderdaad, dit gaan amper onmoontlik wees.

Columbus het verduidelik oor die seeroete na die Indiese Eilande. Hy het gepleit en gepleit. Maar was die matrose haastig om in te skryf vir hierdie reis na die ander kant van die see?

Nee! Hulle was beslis nie!

"Ons sal nooit die Indiese Eilande bereik nie!" het een man gewaarsku.

"Daar is monsters aan die anderkant van die See van Duisternis," het 'n ander gesê.

"Daar is groot monsters wat hele skepe kan insluk!" het 'n derde matroos gekerm.

"Selfs al kry die monsters ons nie, is ons gedoem as ons te ver gaan," het 'n vierde man gesê. "Onthou dat die wêreld plat is. As ons van die rand af vaar, is ons vir altyd verlore."

Toe het Columbus 'n baie goeie vraag gevra. "Hoe kan iemand weet van monsters, of van die rand van die wêreld, as niemand nog ooit daarheen gevaar het nie?"

"Weet jy, jy is reg!" het 'n seeman geskree. "As ons wil weet wat waar is, moet ons self gaan uitvind. Ek het begin wonder, en ek is te nuuskierig om by die huis te bly. Ek sal die reis maak!"

"Goed vir jou!" het Columbus gesê. "Daar is nog iets wat jy dalk wil weet. Koningin Isabella bied 'n ryk beloning aan almal wat saam met my vaar."

En so het die manne ingestem om te gaan, en Columbus het sy bemanning gehad.

Op 3 Augustus 1492 het die drie skepe uit die Spaanse hawe van Palos gevaar. Columbus was vol hoop. Hy het selfs briewe van koning Ferdinand en koningin Isabella aan die keisers van die Indië saam gedra.

Die skepe het weswaarts gevaar. Hulle het aan en aan gegaan totdat die land agter hulle verdwyn het en die see in alle rigtings om hulle gestrek het.

'n Stilte het oor die mans gekom. Hulle het nou geweet dat geen skip nog ooit so ver gekom het nie. Toe, skielik, het 'n man uitgeroep van vrees!

"'n Oseaan van seewier!" het hy geskree. "Ons vaar reg daarin!"

"Dit gaan ons vang!" het 'n tweede man geroep. "Ons sal nooit weg kom nie!"

Dit het waar gelyk. Daar was seewier op die oppervlak van die see so ver as wat die oog kon sien. Die matrose was seker dat die seewier wortels het wat tot op die bodem van die see af gaan. Hulle het gedink dat die skepe in die onkruid verstrengel sou raak. Hulle was bang dat hulle nooit sou ontsnap nie.

"Moenie bekommerd wees nie," het Christopher gesê. "Kyk na daardie seewier! Dit is nie dik nie. Dit dryf net bo-op die water. Ons kan dwarsdeur dit vaar."

En sekerlik, het die skepe daar deur gevaar! Terwyl hulle gegaan het, het Columbus iets interessants opgemerk. Hy het 'n handvol van die onkruid opgeskep en dit vir die matrose gewys.

Wat dink jy het hulle gesien?

"Sien jy die krappie op die seewier?" het Columbus gevra.
"Hoe kan land ver weg wees as sulke wesens hier
rondkruip? Vertrou my. Ons moet die Indiese Eilande
nader."

Die manne het toe beter gevoel. Hulle het selfs nuuskierig
begin word. Hulle het gewonder hoe dit sou wees wanneer
hulle die Indiese Eilande bereik.

Maar toe Columbus die krap weer op die seewier neer sit en self weg gaan, was sy gesig ernstig en verstandig.

“Ek hoop daardie krap is ’n landwese,” het Christopher vir See gesê. "Ons is al so lank op see. Soms begin ek selfs wonder of ons ooit weer land sal sien.”

"As jy iets doen wat jy nog nooit tevore gedoen het nie, is dit seker skrikwekkend," het See gesê. "Maar dit is 'n goeie ding dat ons dapper, nuuskierige mense soos Christopher het, anders sal ons nooit iets uitvind nie!"

Christopher sou graag 'n bietjie langer met See wou gesels, maar hy het skielik 'n harde geluid gehoor. Die dek kantel onder sy voete.

'n Kwaai wind het sonder enige waarskuwing op gekom. Dit het om die skepe gebrul en die matrose na die dekke gegooi. Dit het See gevang en die arme voël teen 'n paal geslaan.

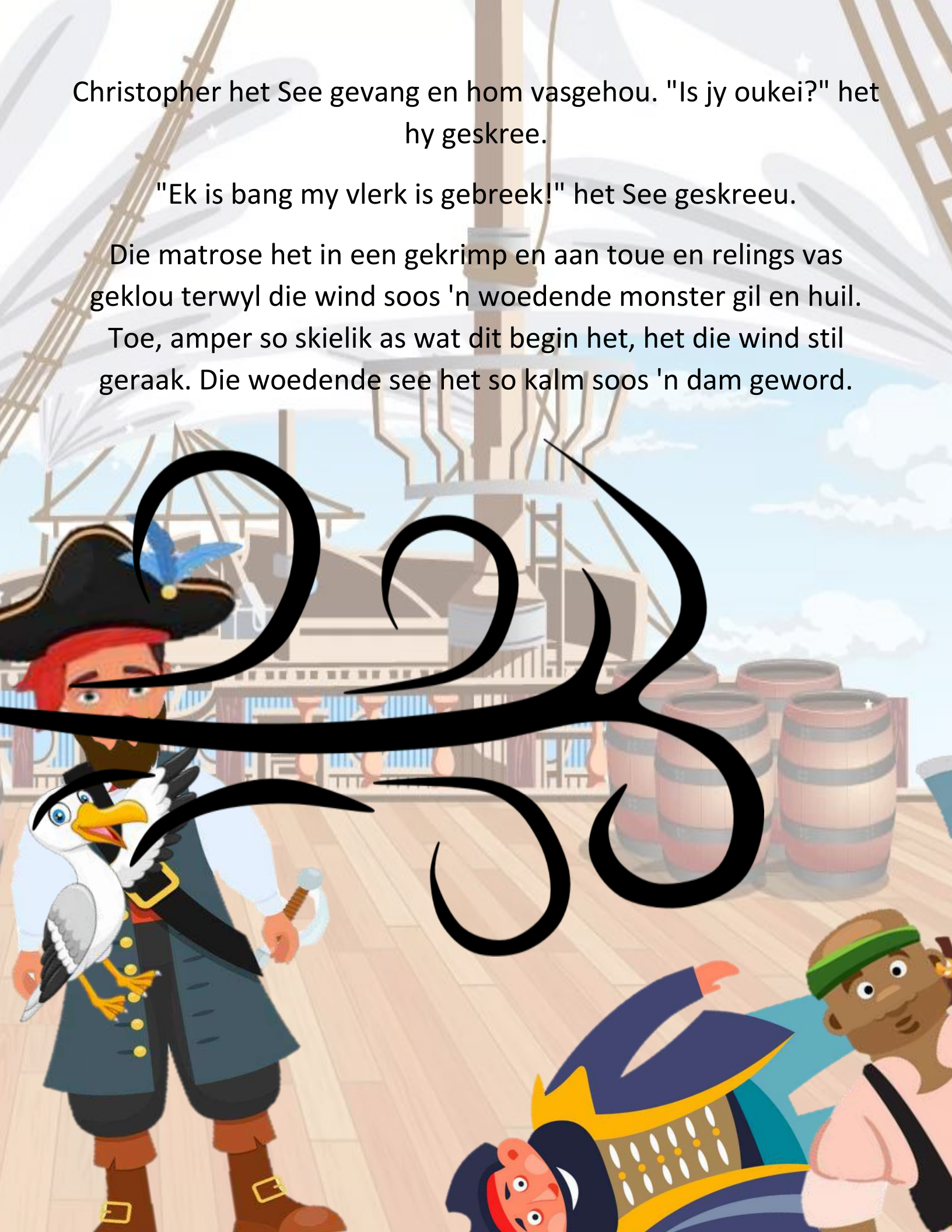

Christopher het See gevang en hom vasgehou. "Is jy oukei?" het hy geskree.

"Ek is bang my vlerk is gebreek!" het See geskreeu.

Die matrose het in een gekrimp en aan toue en relings vas geklou terwyl die wind soos 'n woedende monster gil en huil.

Toe, amper so skielik as wat dit begin het, het die wind stil geraak. Die woedende see het so kalm soos 'n dam geword.

Die matrose was stil. Hulle was bang. Weet jy hoekom geen wind die matrose net so bang sou maak soos 'n hewige storm?

Dit is reg. Sonder enige wind in die seile is die skip gekalmeer. Dit sou glad nie beweeg nie.

Die matrose het onder mekaar begin mompel.

"Ons sal nooit weer terug keer huis toe nie," het een man gesê.

"Ons sal hier in die middel van die see bly totdat ons almal sterf."

"Ek wens Columbus wil oorboord val," het 'n ander gesê.

"Moenie dit sê nie!" het 'n derde man geroep. "Sonder Columbus om te bestuur, sal ons dalk nooit ons pad huis toe vind nie!"

Die manne het dus die dolfyne dop gehou wat naby die skip speel, en hulle het angstig gewag.

Columbus het ook gewag. En natuurlik, aangesien See eintlik net Christopher se eie gedagtes was, was See saam met hom in sy kajuit.

"Hoe lank sal ons in hierdie onbekende seë kalmeer wees?" het Christopher hardop gewonder.

"Daar is geen manier om te sê nie," het See gesê. "Dit is wat dit so skrikwekkend maak."

Uiteindelik, na baie dae, het 'n sagte wind begin waai. Hulle het weer verder gereis, en klein branders het teen die romp van die skip geklap. Die manne op die dek kon weer lag, en wonder wat hulle sou vind wanneer hulle die Indiese eiland bereik. Selfs See se vlerk het beter gevoel. Hy het gedink hy sal baie gou weer kan vlieg.

En so het hulle vir baie dae met 'n goeie spoed gevaar. Toe hoor hulle uiteindelik die geluid waarvoor hulle gewag het. 'n Kanon het van een van die skepe af gebulder. "Land!" skree 'n matroos. "Ek sien land!"

Maar toe Christopher en die ander mans oor die water uitkyk,
het hulle geen land gesien nie. Die matroos het hom misgis.
Daar was geen veilige hawe waar hulle kon anker nie, en geen
plek om te rus nie. Daar was net water - myle en myle water.

Hulle het verder gevaar. Daar was niks anders wat hulle kon
doen nie. Maar nou het die bemanning nie bang gevoel nie.
Hulle het ook nie nuuskierig gevoel nie. Hoe dink jy het hulle
gevoel?

Hulle het kwaad gevoel!

"Ons wil huis toe gaan!" het hulle vir Columbus geskree. "As jy nie die skepe omdraai nie, sal ons!"

"Dis 'n opstand!" het See gedink.

"Jy sal tronk toe gaan as jy dit doen!" het Columbus geskree.

"Ons gee nie om nie!" het die mans uit geroep.

Desperaats het Columbus die matrose se nuuskierigheid probeer wakker maak. “Wil jy nie uitvind wat aan die ander kant van die see is nie?” het hy gevra. “Wil jy nie huis toe gaan en vir jou kinders en kleinkinders sê dat julle die eerstes was wat na die Indiese eiland gevaar het nie?”

“As ons nie terug draai nie, sal ons dalk nooit weer ons kinders en kleinkinders sien nie,” het die mans gesê.

"Kom ons vaar nog drie dae," het Columbus gesê. "As ons nie teen dan land sien nie, sal ons terug draai.

Die mans het gebrom en geprewel, maar hulle het ingestem om verder te vaar.

"Ons kom seker naby die plek waar die wêreld eindig," het een man gesê. Hy het geluister vir die donder van die waterval wat sekerlik sou plaasvind wanneer die see oor die rand van die wêreld stroom. Hy het begin bewe. "Ek hoor niks nie," het hy hoopvol gesê.

"Ja, maar ek sien ook geen land nie. Al wat ek sien is water. As daar land voor is, wonder ek hoe dit gaan wees. Gaan dit die Indiese eiland wees? Gaan daar goue paleise wees?"

"Ek dink nie daar is enige land nie," het 'n derde man gesê.
"Ons sal moet terug draai."

Skielik het die mans 'n geluid hoog bo hulle gehoor. Dit was 'n sagte, haastige, flappende geluid.

Wat dink jy was dit?

"Voëls!" skree 'n gelukkige matroos. "Dis 'n swerm voëls!"

"Uiteindelik!" het See uit geroep. "Dit beteken daar is land!
Land is baie naby!"

Die matrose het gejuig, want See was natuurlik reg.
Voëls kon nie eindeloos oor 'n see vlieg nie. Hulle het 'n plek
nodig gehad om te land en hul vlerke te rus. Uiteindelik was
hulle naby land.

So het die skepe van koers verander, en hulle het die voëls
gevolg.

En noudat hulle so baie naby aan veiligheid was, het die mans begin wonder. Watter soort plek was dit waarheen hulle gegaan het?

Wel, hulle het gou geweet dat dit 'n plek was waar daar bome en bosse en baie groen kweek goed was, want hulle het takkies en blare en vars rooi bessies in die water gesien dryf.

“Dit sal nou nie meer lank wees nie,” het hulle gretig gesê.

Die nag het aan gebreek, maar niemand het daaraan gedink om te slaap nie. Hulle het almal gekyk. Toe sien een van die mans skielik iets - 'n donker massa wat uit die water opkom, baie swart en groot. Was dit 'n monster?

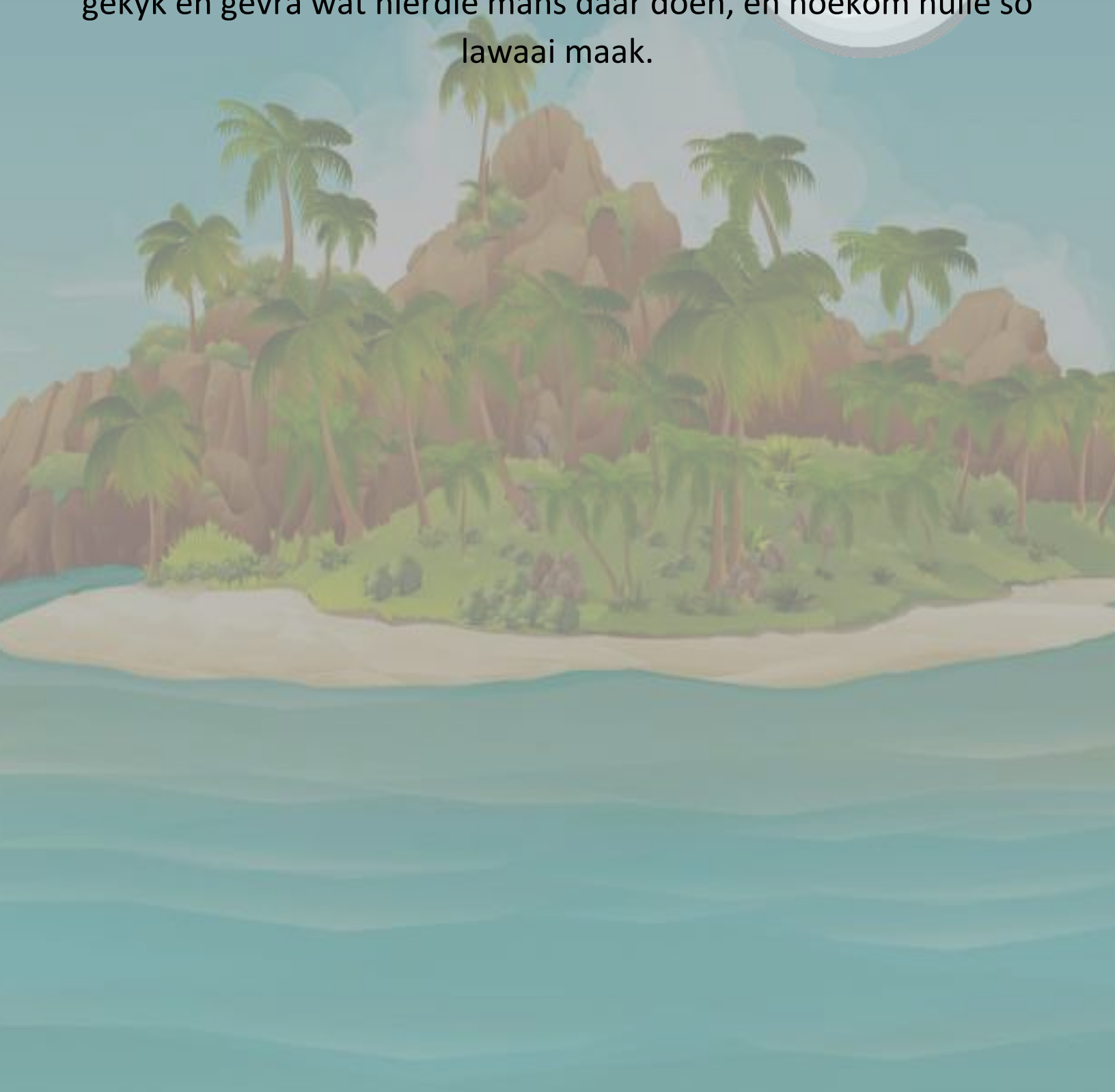
Die kanon het gebulder, en die bemanning het aan gehardloop gekom, gretig om te sien.

"Land!" het hulle geskree. "Daar is land voor ons!"

Daar was dit uiteindelik! 'n Klein eilandjie het net voor hulle gelê
en uit die water op gestaan.

Die vlae was op al drie skepe gehys. Die kanon het weer gebulder
- so hard dat die slaperige maan 'n bietjie roer. Miskien het dit af
gekyk en gevra wat hierdie mans daar doen, en hoekom hulle so
lawaaï maak.

"Dit is pragtig, is dit nie?" het Columbus vir See gesê. "Ek het begin bang word dat ons nooit hier sou uit kom nie.

Ek wonder hoe die eiland is?"

Columbus was nie die enigste een wat nuuskierig was nie. Die hele bemanning het teen die relings saam gedrom om na die eiland te kyk. Hulle kon skaars wag tot die oggend.

En noudat hulle so baie naby aan veiligheid was, het die mans begin wonder. Watter soort plek was dit waarheen hulle gekom het?

Wel, hulle het gou geweet dat dit 'n plek was waar daar bome en bosse en baie groen kweek goed was, want hulle het takkies en blare en vars rooi bessies in die water gesien dryf.

“Dit sal nou nie meer lank wees nie,” het hulle gretig gesê.

Daar het nie 'n enkele keiser op die strand gewag nie. Om die
waarheid te sê, daar het niemand op die strand gewag nie.
Columbus het net wit sand en blou lug gesien - en 'n paar bosse.

“Dit is dieselfde soort plante wat ons by die huis op die oewer
sien uitspoel het,” het Columbus aan See gesê. "Ek was reg. Hulle
het wel van die verste kant van die see gekom."

Net toe beweeg die bosse. Iemand het daar weg gekruip!

"Wel, dit moet Indiane wees," het Columbus gesê, toe sommige mense met 'n rooi-bruin vel uitkom om hom te groet.

Columbus het 'n baie natuurlike fout gemaak. Hy het gedink hy het in die Indiese Eilande geland. Dus, al het hierdie mense nie 'n bietjie gelyk soos die geelvellige mense wat Marco Polo beskryf het nie, het hy hulle Indiane genoem.

Jy weet natuurlik waar Columbus eintlik geland het! Weet jy
nie?

Dit is reg! Hy was in Amerika!

Hy was op die eiland San Salvador, aan die kus van Amerika.

Die eiland bewoners was baie vriendelik. Dit het gelyk of hulle nie om gegee het om Indiane genoem te word nie, en hulle het hul eiland aan Columbus gewys. Hulle het hom ook 'n paar naburige eilande gewys. Hulle kon hom geen keisers of groot stede of goud gewys het nie. Hulle het niks gehad nie.

"Ek is 'n bietjie teleurgesteld," het Columbus aan See gesê.

See was teen die tyd redelik beter, en het nie meer 'n verband op sy vlerk gehad nie. Hy lag 'n harde seemeeu lag. "Wanneer jy nuuskierig is en jy gaan soek na antwoorde, sal jy dalk nie kry wat jy verwag nie," het hy gesê. "Dit is deel van die opgewondenheid."

"Ek hoop koningin Isabella sal opgewonde wees," het Columbus gesê. "En ek hoop sy sal hou van wat ons gevind het."

Dus, nadat hulle vir 'n paar maande rond gekyk het, het Columbus en sy bemanning terug vertrek huis toe. Hulle het baie interessante dinge gehad om aan die koningin te wys, soos bome en plante.

Selfs van die Indiane het saam met Columbus terug gegaan. Hulle was ook nuuskierig en wou sien wat aan die ander kant van die see was.

Die vaart terug na Spanje was stormagtig, maar uiteindelik het hulle met hul vreemde vragte by die huis aan gekom.

"Ons het dit gedoen!" het die matrose trots gesê. "Ons het nie terug gedraai nie! Ons was saam met Columbus, en ons het 'n nuwe land gevind!"

Die matrose het hulle huis toe gehaas om vir hul gesinne te vertel dat hulle nie van die rand van die wêreld af geval het nie. En dat hulle nie deur monsters aangeval was nie.

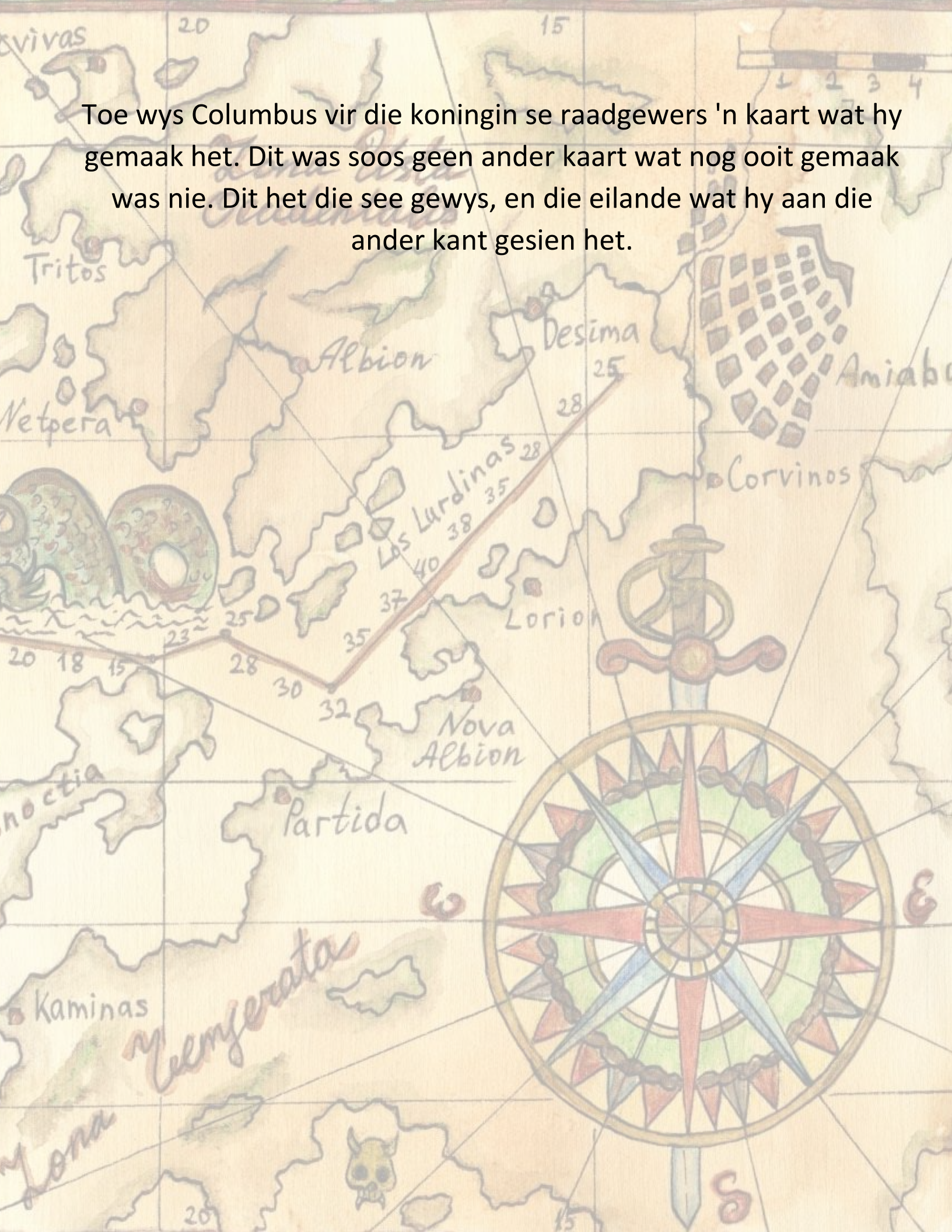

Christopher Columbus het dadelik die koningin gaan sien.

"Ek was aan die ander kant van die see," het hy aan koningin Isabella gesê. "Ek het 'n vreemde nuwe land gevind, en ek het die baie interessante goed vir jou terug gebring."

Toe wys Columbus vir die koningin se raadgewers 'n kaart wat hy gemaak het. Dit was soos geen ander kaart wat nog ooit gemaak was nie. Dit het die see gewys, en die eilande wat hy aan die ander kant gesien het.

"Ek weet dat dit 'n ware kaart is," het Columbus gesê. "Ek het dit eers gemaak nadat ek self by hierdie eilande was. Ek is egter seker dat daar ander plekke is waar niemand nog ooit was nie. Wie sal die kaarte van hierdie ander plekke teken? Wie het genoeg nuuskierigheid om daaroor te gaan uitvind?"

"Ek is nie 'n matroos nie," het die koningin gesê, "maar ek is vol nuuskierigheid. Ek sal jou help. Ek sal sorg dat jy gereeld na die Nuwe Wêreld wat jy gevind het kan vaar net soos wat jy wil."

Selfs toe het Columbus nie geweet watter werklike groot ontdekking hy gemaak het nie. Tot en met sy reis het niemand in Europa eers vermoed dat daar twee groot vastelande - Noord-Amerika en Suid-Amerika - aan die ander kant van die oseaan was nie.

Later, met die hulp van die wyse koningin, het Christopher nog drie keer terug gevaar na Amerika. Hy het nuuskierig gebly. Hy het Voort gegaan om nuwe dinge te probeer leer. Selfs toe hy niks kry nie, het hy geweet dit is lekker om net te kyk.

Omdat Christopher nuuskierig was, het hy die weg oop gemaak vir latere verkenning. En omdat hy nuuskierig was, sal ons Christopher Columbus nooit vergeet nie.

Nou wonder jy dalk oor die waarde van nuuskierigheid in jou eie lewe. Is daar iets waaroor jy meer wil leer?

Nie almal hoef natuurlik nuuskierig te wees nie. Dit hang van jouself af. Maar as jy nuuskierig is, vind jy dalk wonderlike dinge uit.

Wat ook al jy besluit om te doen, kom ons hoop dit is iets wat
jou gelukkiger sal maak.

Net soos ons nuuskierige vriend, Christopher Columbus.

Die Einde

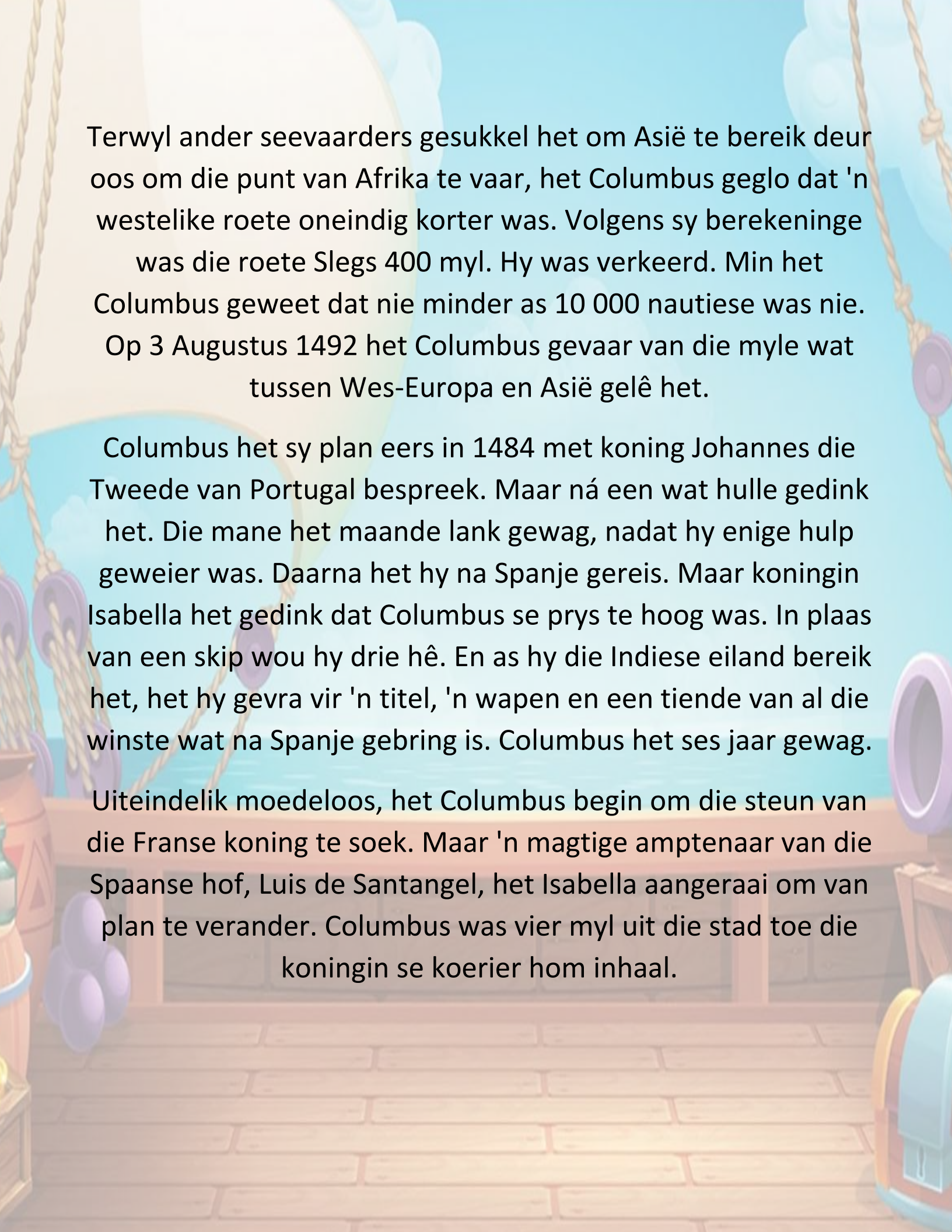

Historiese Feite

Christopher Columbus is iewers tussen 25 Augustus en 31 Oktober 1451 in die hawestad Genua, in Italië, gebore. Sy pa was 'n wol wewer.

Op die ouderdom van veertien het Columbus 'n seevaarders loopbaan begin. Tussen reise na die destyds bekende dele van die wêreld het Columbus besig gehou met die maak en verkoop van tabelle en kaarte. 'n Ervare seevaarder en 'n student van seevaart wetenskap. Dit was nie verbasend dat Columbus tot die gevolgtrekking gekom het dat hy die ryk vasteland van Asië kon bereik deur Wes te vaar nie. Columbus was gefassineer deur Marco Polo se verslag van sy reise na Asië in 1275, meer as tweehonderd jaar voor Columbus se eerste reis na die Nuwe Wêreld.

Columbus het dalk nie sy geskiedkundige reis onderneem nie, behalwe vir 'n enkele geleentheid. Terwyl hy naby sy huis op die Portugese eiland Madeira gestap het, het hy vreemde plante en stukke hout ontdek wat op die strand uit gespoel het. Columbus het tot die gevolgtrekking gekom dat hierdie vreemde voorwerpe van onbekende lande oor die see moes gedryf het.

Terwyl ander seevaarders gesukkel het om Asië te bereik deur oos om die punt van Afrika te vaar, het Columbus geglo dat 'n westelike roete oneindig korter was. Volgens sy berekeninge was die roete Slegs 400 myl. Hy was verkeerd. Min het Columbus geweet dat nie minder as 10 000 nautiese was nie. Op 3 Augustus 1492 het Columbus gevaar van die myle wat tussen Wes-Europa en Asië gelê het.

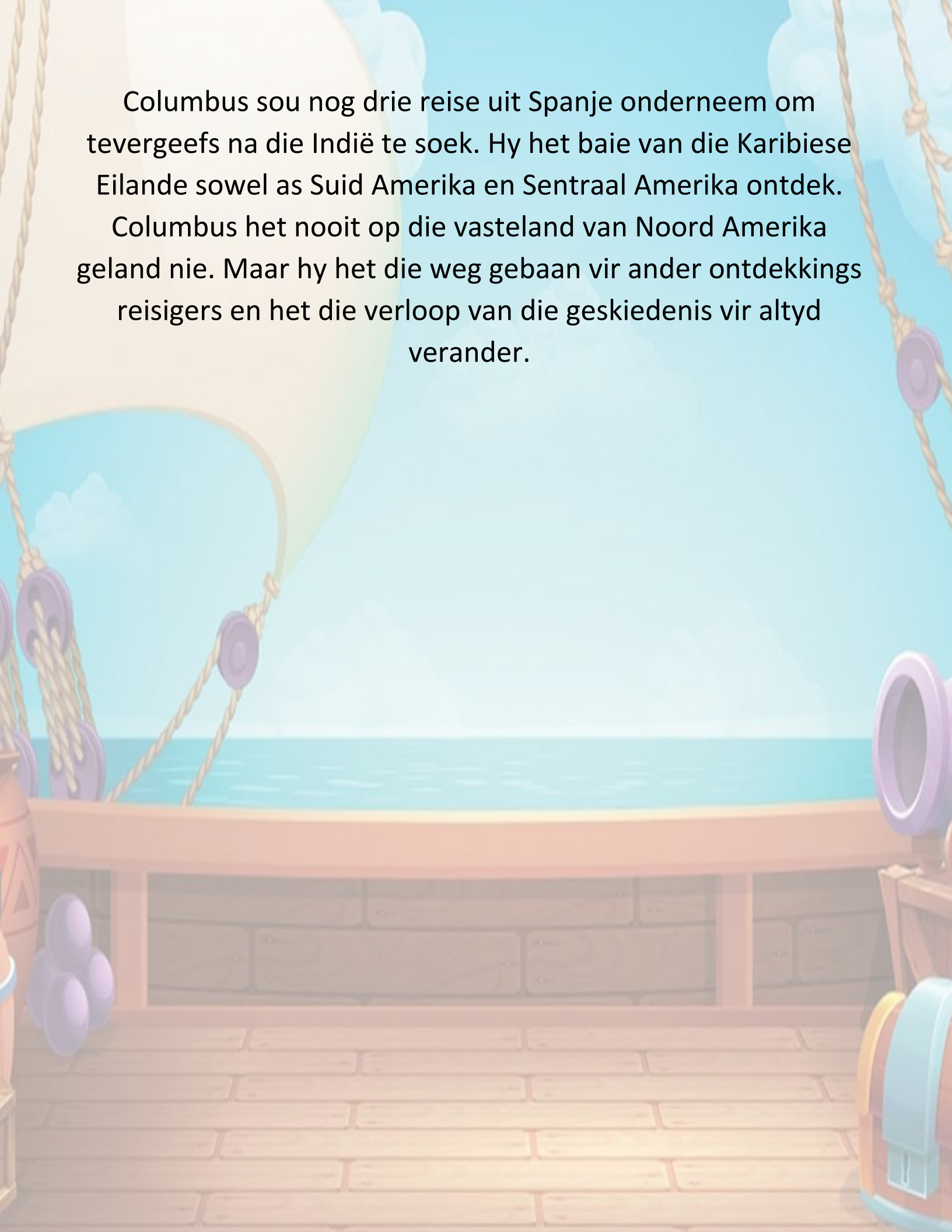
Columbus het sy plan eers in 1484 met koning Johannes die Tweede van Portugal bespreek. Maar ná een wat hulle gedink het. Die mane het maande lank gewag, nadat hy enige hulp geweier was. Daarna het hy na Spanje gereis. Maar koningin Isabella het gedink dat Columbus se prys te hoog was. In plaas van een skip wou hy drie hê. En as hy die Indiese eiland bereik het, het hy gevra vir 'n titel, 'n wapen en een tiende van al die winste wat na Spanje gebring is. Columbus het ses jaar gewag.

Uiteindelik moedeloos, het Columbus begin om die steun van die Franse koning te soek. Maar 'n magtige amptenaar van die Spaanse hof, Luis de Santangel, het Isabella aangeraai om van plan te verander. Columbus was vier myl uit die stad toe die koningin se koerier hom inhaal.

Selfs nadat die koningin aan Columbus drie skepe gegee het, was dit moeilik om bemanning te kry om saam met hom te vaar. Bewyse van die ongewildheid van die ekspedisie word getoon deur 'n koninklike dekreet van 30 April 1492 wat die opskorting van geregtelike verrigtinge teen misdadigers beveel het, mits hulle saam met Columbus gevaar het. Dit was hierdie dokument wat waarskynlik die fabel begin het dat Columbus se bemanning geheel en al uit gevangenes bestaan het. Trouens, net vier mans het hierdie dekreet benut. Toe 'n gerespekteerde verlader, Martin Alonso Pinzon, ingestem het om op die Pinta te vaar, het hy die res van die matrose aangemoedig om aan te teken vir die geskiedkundige vaart.

Op 3 Augustus 1492 het Columbus van die hawe van Palos in Andalusië, Spanje, gevaar. Ná 'n maand op oop see was dit duidelik dat die taak 'n groter een was as wat hulle gedink het. Die mans het gekla en gedreig om terug te draai of Columbus dit beveel het of nie.

Uiteindelik op 12 Oktober 1492, om 02:00, een en sewentig dae nadat hy Spanje, 'n matroos op die Pinta, verlaat het, het Rodrigo de Triana "*Tierra! Tierra!*" Land! Land! Die eiland San Salvador, driehonderd vyf en sewentig myl suid oos van die kus van Florida, was gesien. Columbus het meer as drie maande in die Karibiese Eilande deur gebring voordat hy na Spanje terug gekeer het.

Columbus sou nog drie reise uit Spanje onderneem om tevergeefs na die Indië te soek. Hy het baie van die Karibiese Eilande sowel as Suid Amerika en Sentraal Amerika ontdek.

Columbus het nooit op die vasteland van Noord Amerika geland nie. Maar hy het die weg gebaan vir ander ontdekkings reisigers en het die verloop van die geskiedenis vir altyd verander.

